

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžo/46/2013
Identifikačné číslo spisu:	1012200267
Dátum vydania rozhodnutia:	18.09.2014
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1012200267.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členov senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci navrhovateľky: Ing. O. O., bytom Z. XX, C., zastúpenej Mgr. Vladimírom Šarnikom, advokátom so sídlom Západný rad 39, Bratislava, proti odporcovi: Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava, so sídlom Primaciálne nám. 1, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. MAGS SNM 55690/11-376631/41/Tk zo dňa 31. januára 2012, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/61/2012-56 zo dňa 13. marca 2013, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/61/2012-56 zo dňa 13. marca 2013, **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave potvrdil rozhodnutie odporcu č. MAGS SNM 55690/11-376631/41/Tk zo dňa 31. januára 2012, navrhovateľke právo na náhradu trov konania nepriznal a uložil jej povinnosť zaplatiť súdny poplatok za konanie vo výške 33 €.

Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že krajský súd v preskúmvanej veci mal preukázané, že odporca rozhodnutím č. MAGS SNM 55690/11-376631/41/Tk zo dňa 31. januára 2012 podľa § 7 ods. 5, § 9 ods. 5, za použitia § 2 ods. 1 zákona č. 260/2011 Z. z. o ukončení a spôsobe usporiadania niektorých nájomných vzťahov k bytom a o doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 18/1996 Z. z. o cenách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 260/2011 Z. z.") navrhovateľke nepriznal nárok na bytovú náhradu za dvojizbový nájomný byt č. X na Z. XX, C..

Preskúmaním veci zistil, že tak v konaní pred odporcom, ako aj v konaní pred súdom nebola spornou otázka prechodu vlastníckeho práva k bytovému domu na jeho terajších vlastníkov pani E. N. a pána Z. N.. Zároveň v súvislosti s podaním žiadosti navrhovateľky o priznanie nároku na bytovú náhradu nebola spornou ani otázka naplnenia predpokladov § 2 ods. 2 zákona č. 260/2011 Z. z., teda existencia

výpovede z nájmu predmetného bytu doručenej navrhovateľke a ani deklarácia majetku navrhovateľky v zmysle § 6 zákona č. 260/2011 Z. z.

Námietku, spočívajúcu v tvrdení, že ak bola navrhovateľke daná platná výpoveď z nájmu bytu v zmysle zákona č. 260/2011 Z. z., nemožno pripustiť stav, kedy by nepriznanie nároku na bytovú náhradu tkvelo v nesplnení podmienok tohto zákona, súd prvého stupňa nepovažoval za dôvodnú. Uviedol, že jedným, nie však jediným predpokladom priznania nároku na priznanie bytovej náhrady v zmysle zákona č. 260/2011 Z. z. je existencia výpovede z nájmu bytu, daná a doručená nájomcovi (navrhovateľke) a obci (odporcovi) v zmysle § 3 cit. zákona. Existenciu takejto výpovede z nájmu bytu však odporca nemôže ovplyvniť, a preto je potrebné (zhodne s argumentáciou odporcu vyjadrenou v jeho vyjadrení k podanému návrhu) konštatovať, že iba samotná existencia výpovede z nájmu bytu s odkazom na príslušné ustanovenie zákona č. 260/2011 Z. z. neznamená automatický vznik nároku na priznanie nároku na bytovú náhradu. O tomto nároku rozhoduje obec - odporca v konaní podľa § 7 ods. 5 zákona č. 260/2011 Z. z. Podľa tohto zákona teda doručením žiadosti o priznanie nároku na bytovú náhradu začne konanie o jej priznanie, v ktorom odporca žiadosť preskúma z pohľadu naplnenia všetkých formálnych a skutkových predpokladov a po takto vykonanom dokazovaní vo veci vydá meritórne rozhodnutie (v danom prípade rozhodnutie napadnuté podaným opravným prostriedkom). Na základe uvedeného dospel k záveru, že iba existencia výpovede z nájmu predmetného bytu, doručená navrhovateľke s poukazom na príslušné ustanovenie zákona č. 260/2011 Z. z. nemôže automaticky znamenať oprávnenosť nároku na priznanie bytovej náhrady navrhovateľke. Vyslovil, že v opačnom prípade by totiž konanie vlastníka bytového domu, resp. jeho právny úkon (výpoveď z nájmu bytu) nahrádzalo konanie a v konečnom dôsledku aj rozhodnutie správneho orgánu, t.j. obce (odporcu). Takýto stav pokladal za zjavne neprípustný a v rozpore nielen so zákonom, ale aj so základnými zásadami právneho štátu.

Za neopodstatnenú považoval krajský súd aj námietku nesprávneho právneho posúdenia veci, keď podľa navrhovateľky nemožno pripustiť stav, kedy by nájomcovia bytového domu mali práva na priznanie nároku na bytovú náhradu iba vtedy, ak by druhá polovica bytového domu ostala vo vlastníctve odporcu. Uviedol, že každému štátnemu orgánu, ktorému príslušná právna norma zveruje rozhodovanie v rozsahu daného právneho predpisu, príslúcha vykladať si obsah takejto právnej normy, pochopiteľne v intenciách právnej normy a túto aplikovať na prejednávajúcu vec. Ďalej uviedol, že bez ohľadu na skutočnosť, ktorý štátny orgán vo veci koná, na vec aplikovanú právnu normu je potrebné vykladať v jej intenciách (vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu odporcu je táto zásada vyjadrená v § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní). Z uvedeného vyvodil, že akýkoľvek výklad právnej normy nemôže byť v rozpore s jej obsahom, teda výklad (a aplikácia) danej právnej normy nemôže v konečnom dôsledku rozširovať jej znenie - v opačnom prípade by takýto výklad nahrádzal činnosť zákonodarcu. Mal za to, že právny názor navrhovateľky vo svojej podstate presahuje úmysel zákonodarcu ako aj text samotného zákona, svojím obsahom je „nad zákonom“, a preto takýto názor nie je možné akceptovať.

Vyslovil, že zo zisteného stavu veci v prejednávanej veci je nesporným, že bytový dom, v ktorom sa nachádza predmetný byt, bol po jeho znárodnení vo vlastníctve odporcu, pričom jeho polovica bola vydaná pánovi A. E. ako oprávnenej osobe podľa zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách. Následne prešlo vlastníctvo k nej na aktuálnych vlastníkov (pani E. N. a pán Z. N.). Druhá polovica bytového domu ostala vo vlastníctve Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy, ktoré ju kúpnu zmluvou v roku 1996 previedlo na pána A. E.. Následnými prevodmi sa jej vlastníckmi stali aktuálni vlastníci (pani E. N. a pán Z. N.). Ku dňu účinnosti zákona č. 260/2011 Z. z. (15.09.2011) boli teda vlastníckmi celého bytového domu pani E. N. a pán Z. N..

Ďalej krajský súd poukázal na znenie § 2 ods. 1 písm. a/ zákona č. 260/2011 Z. z., z ktorého vyplýva, že zákonodarcu v ňom rieši otázku, ktorých bytov v domoch sa cit. zákon (v tomto konkrétnom ustanovení) týka, teda na ktoré byty sa vzťahuje. Uviedol, že ide o dva prípady. Prvým je prípad, kedy bol bytový dom vydaný v celosti oprávnenej osobe v rámci prijatých reštitučných zákonov bez ohľadu na skutočnosť, či ho oprávnená osoba ku dňu účinnosti zákona (15.09.2011) stále vlastní, alebo ho vlastní jej dedičia, alebo tretia osoba, ktorá ho od právnych nástupcov oprávnenej osoby nadobudla. S

ohľadom na uvedené konštatoval, že tento okruh bytových domov sa zjavne netýka prejednávanej veci, pretože bytový dom nebol navrátený do vlastníctva oprávnenej osoby (pána A. E.) v celosti, ale iba v jednej polovici. M. je prípad, kedy bol bytový dom vydaný oprávnenej osobe iba v určitej časti (v danom prípade v podiele jedna polovica), pričom zvyšná časť bytového domu je vo vlastníctve obce a tento stav musí trvať k 15. septembru 2011, teda ku dňu účinnosti zákona. Ako ďalšiu podmienku zákon č. 260/2011 Z. z. stanovuje existenciu nájmu bytu v takomto dome podľa § 871 ods. 1 a 4 Občianskeho zákonníka a to ku dňu 15. septembru 2011. Nie je pritom rozhodujúce, či aktuálne vlastníctvo časti bytového domu svedčí priamo oprávnenej osobe, či jej dedičom, alebo ich právnym nástupcom.

Aplikujúc vyššie citované zákonné ustanovenie na prejednávajúcu vec súd prvého stupňa dospel k záveru, že zákon by sa na predmetný byt vzťahoval iba vtedy, ak by jedna polovica bytového domu (ktorá nebola vydaná oprávnenej osobe - reštituentovi pánovi A. E.) bola min. ku dňu 15. septembru 2011 vo vlastníctve odporcu. Avšak zo zisteného stavu veci vyplýva, že odporca svoj spoluvlastnícky podiel (jedna polovica bytového domu) previedol v roku 1996 na inú osobu. Je pritom irelevantnou skutočnosťou, že touto osobou bol pán A. E. (oprávnená osoba vo vzťahu k jednej polovici bytového domu), ktorý tento svoj spoluvlastnícky podiel previedol na terajších vlastníkov bytového domu, čoho dôsledkom sú aktuálne vlastními celej nehnuteľnosti.

N. na uvedené sa krajský súd stotožnil s právnym názorom odporcu a aj jeho výkladom ustanovenia § 2 ods. 1 písm. a/ zákona č. 260/2011 Z. z., preto pokladal za správne, keď odporca navrhovateľke nepriznal nárok na bytovú náhradu z dôvodu, že neboli naplnené podmienky aplikácie citovaného zákonného ustanovenia, nakoľko bytový dom, v ktorom sa nachádza predmetný byt nebol ku dňu účinnosti zákona, teda k 15. septembru 2011 v spoluvlastníctve obce (odporcu). Naopak za nesprávny pokladal výklad tohto zákonného ustanovenia prezentovaný navrhovateľkou v návrhu, podľa ktorého nie je rozhodujúcou skutočnosťou, že oprávnená osoba (pán A. E.), ktorej bola jedna polovica bytového domu vydaná, sa stala vlastníkom aj zvyšnej polovice bytového domu na základe kúpnej zmluvy uzatvorenej odporcom pred účinnosťou zákona (t.j. k 15.09.2011), resp. nesprávny je názor navrhovateľky, že rozhodujúcou je skutočnosť, že pán A. E. sa stal v konečnom dôsledku vlastníkom bytového domu v celosti. Takéto výlučné vlastníctvo pána A. E. (resp. jeho právnych nástupcov) bytového domu by bolo rozhodujúcim iba vtedy, ak by vzniklo (bolo navrátené) v rámci vydania bytového domu v celosti podľa osobitných predpisov (reštitučných zákonov).

Záverom krajský súd poukázal na zmenu predmetného zákona zákonom č. 355/2012 Z. z. s účinnosťou od 23. novembra 2012 a to aj vo vzťahu k ust. § 2 ods. 1 písm. a/ zákona č. 260/2011 Z. z., čím došlo podľa súdu k odstráneniu diskriminácie nájomníkov v predmetných bytových domoch. Podľa súdu uvedená novela zákona odstránila spornú právnu prekážku pre aplikovanie zákona aj na prípad navrhovateľky, ktorá si podala predmetnú žiadosť vo veci bytovej náhrady.

Proti rozsudku krajského súdu podala navrhovateľka včas odvolanie z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. a/ a f/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p."), navrhujúc, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/61/2012-56 zo dňa 13. marca 2013 ako vecne i právne nesprávny podľa § 220 O.s.p. zmenil tak, že zruší v celom rozsahu napadnuté rozhodnutie odporcu č. MAGS SNM 55690/11-376631/41/Tk zo dňa 31. januára 2012, vec mu vráti na ďalšie konanie so záväzným právnym názorom a súčasne navrhovateľke prizná náhradu trov konania. Namietala, že odporca i prvostupňový súd nepriznanie bytovej náhrady odôvodnili svojvoľným výkladom § 2 ods. 1 písm. a/ zákona č. 260/2011 Z. z., keď videli dôvod nepriznania bytovej náhrady navrhovateľke (ako nájomcovi bytu) v rôznych tituloch nadobudnutia vlastníctva bytového domu zo strany A. E.. Krajskému súdu vyčítala, že výklad zákona tak, ako ho urobil súd prvého stupňa je neprípustný aj z dôvodu, aby neprišlo k závažnej diskriminácii jednak skupiny vlastníkov bytových domov ako aj nájomcov bytov v bytových domoch. Interpretáciu súdu ma charakter nevydareného pokusu o gramatický výklad, ktorý je okrem logickej nekoherentnosti, aj v rozpore so zmyslom právnej normy a v podstate odopiera ochranu všetkým priamym adresátom uvedenej právnej normy.

Poukázala na skutočnosť, že po novelizácii zákona č. 260/2011 Z. z., v súvislosti s ktorou poukázal na novelizované znenie § 2 ods. 1 písm. a/ cit. zákona. Vzhľadom na uvedené mala za to, že niet pochyb o

splnení podmienok, stanovených v § 2 ods. 1 písm. a/ zákona č. 260/2011 Z. z., z ktorého ustanovenia vyvodila zámer zákonodarcu tento zákon aplikovať aj na prípady bytov v domoch, kde jeho časť bola vydaná oprávnenej osobe, ak ich ku dňu účinnosti tohto zákona vlastní oprávnená osoba. Zdôraznila, že v prejednávanej veci nehnuteľnosť ako celok vlastnila oprávnená osoba. Podotkol, že zákon bližšie neriešil spôsob vzniku takéhoto výlučného vlastníctva, teda nevylučoval následné nadobudnutie nehnuteľnosti od obce oprávnenou osobou. Preto pokladala podanú žiadosť o bytovú náhradu za dôvodnú.

Oporca v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/61/2012-56 zo dňa 13. marca 2013 v plnom rozsahu potvrdil. Uviedol, že odvolanie navrhovateľky považuje za nedôvodné. V plnom rozsahu sa stotožnil s napadnutým rozsudkom a s právnym názorom v ňom vysloveným. Mal za to, že krajský súd postupoval v súlade so zákonom, svoj rozsudok riadne odôvodnil, zrozumiteľne uviedol, akými úvahami sa riadil a posúdil zistený skutkový stav v zmysle zákonnej úpravy citovanej v napadnutom rozsudku. Ďalej uviedol, že v deň vydania preskúmaného rozhodnutia rozhodol správny orgán v súlade s platnou právnou úpravou, zákonom č. 260/2011 Z. z., podľa ktorej navrhovateľka nespĺňala podmienky uvedené v § 2 ods. 1 tohto zákona. Zároveň poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 8Sžo/62/2012-76 z 13. júna 2013.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave je potrebné priznať úspech.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu správneho orgánu, ktorým odporca nepriznal navrhovateľke nárok na bytovú náhradu za trojizbový nájomný byt o podlahovej ploche bytu 91,72 m² nachádzajúci sa v dome s.č. XXXX postavenom na pozemku registra „C“ parc. č. 1642/1, k. ú. K. Z., v C. - K. Z. na Z. ulici č. XXXX/XX na prvom poschodí, číslo bytu 3, nakoľko neboli splnené podmienky uvedené v § 2 ods. 1 zákona č. 260/2011 Z. z. Preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia správneho orgánu, a či rozhodnutie neobsahuje vadu, na ktorú súd prihliadne z úradnej povinnosti.

Podľa § 2 ods. 1 písm. a/ zákona č. 260/2011 Z. z. tento zákon sa vzťahuje na byty v domoch vydaných oprávnenej osobe podľa osobitných predpisov alebo v domoch, kde časť domu bola vydaná oprávnenej osobe, ak ich ku dňu účinnosti tohto zákona vlastní výlučne alebo v spoluvlastníctve s obcou oprávnená osoba, jej dedičia alebo iná osoba, ktorá tieto byty od nich alebo od ich právnych nástupcov nadobudla, a v ktorých nájom vznikol podľa § 871 ods. 1 a 4 Občianskeho zákonníka a ku dňu účinnosti tohto zákona trvá.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 260/2011 Z. z. prenajímateľ bytu podľa § 2 ods. 1 písm. a/, b/, d/ a e/ môže vypovedať nájom bytu bez uvedenia dôvodu do 31. marca 2012; ak ide o byt podľa § 2 ods. 1 písm. a/, ustanovenie § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa nepoužije. Výpovedná lehota je 12 mesiacov a začína plynúť prvým dňom mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom bola nájomcovi doručená výpoveď.

Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 260/2011 Z. z. žiadateľ podá po doručení výpovede nájmu bytu od

prenajímateľa podľa § 3 do 30. septembra 2012 žiadosť obci, v ktorej katastrálnom území sa nachádza byt, ktorý sa má vypratať; inak jeho nárok na poskytnutie bytovej náhrady zanikne.

Podľa § 7 ods. 5 zákona č. 260/2011 Z. z. na konanie o nároku na poskytnutie bytovej náhrady (ďalej len „konanie“) je príslušná obec, v ktorej katastrálnom území sa nachádza byt, ktorý sa má vypratať. Ak došlo k dohode podľa § 5 ods. 4, na konanie je príslušná obec, ktorá má zabezpečiť bytovú náhradu.

Podľa názoru odvolacieho súdu správny orgán v preskúmvanej veci postupoval v intenciách na vec sa vzťahujúcich právnych noriem a jeho rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom, z ktorých dôvodov súd prvého stupňa posúdil vec po právnej stránke správne a rozhodol vecne správne, keď rozhodnutie žalovaného správneho orgánu č. MAGS SNM 55690/11-376631/41/Tk zo dňa 31. januára 2012 potvrdil.

Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov navrhovateľky vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem, obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Keďže sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s právnym posúdením veci krajským súdom obsiahnutým v odôvodnení napadnutého rozsudku, obmedzil sa len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov v súlade s § 219 ods. 2 O.s.p.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza, že ustanovenie § 2 zákona č. 260/2011 Z. z. konkretizuje nájomné vzťahy, ktoré vznikli na základe zmeny práva osobného užívania bytu na nájom podľa § 871 ods. 1 a ods. 4 Občianskeho zákonníka. Zákon zužuje svoju pôsobnosť len na také byty, ktoré zároveň boli vydané oprávneným osobám podľa reštitučných zákonov. Dôvodom je, aby sa vysporiadali nájomné vzťahy, ktoré boli založené pred vydaním nehnuteľnosti pôvodným vlastníkom, ktoré aj po zmene vlastníctva bytov naďalej trvajú a ktoré sú chránené zákonom. V odseku 1 písm. a/ sa riešia prípady, ak celý dom bol vydaný v reštitúciách oprávnenej osobe, prípadne viacerým oprávneným osobám, ako aj domov, kde časť vlastní oprávnená osoba a časť obec. Zároveň do pôsobnosti zákona patria aj byty, kde oprávnená osoba alebo jej dedičia previedli dom s bytmi alebo časť domu inej osobe, teda k účinnosti zákona už nie sú jeho vlastníkmí. Preto odvolací súd s ohľadom na zistený stav veci, keď odporca v roku 1996 previedol svoj spoluvlastnícky podiel, teda jednu polovicu bytového domu na inú osobu, konštatuje, že podmienky uplatnenia § 2 ods. 1 písm. a/ zákona č. 260/2011 Z. z. nie je možné pokladať za splnené, nakoľko bytový dom, v ktorom sa nachádza predmetný byt ku dňu účinnosti zákona (teda k 15.09.2011) nebol v spoluvlastníctve odporcu.

Vychádzajúc z uvedeného a s ohľadom na to, že vznesené odvolacie námietky neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 250ja ods. 3 vety druhej O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. a s poukazom na § 246c veta prvá a § 224 ods. 1 O.s.p., nakoľko navrhovateľ v odvolacom konaní úspech nemal a odporcovi náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.